

ČESKOSLOVENSKÁ
FOTOGRAFIE

1988 srpen 5 Kčs

8

účastník snad všech akcí u nás — Ivan Císař — nejpočetnější kolekci vystavených snímků. Letošní přehlídka, sloužící k vyvolání zájmu o společensky závažnou problematiku, působila na diváka chudokrevně. Příliš zúženým pohledem a malou vynalézavostí trpěl obsah fotografií. Chybějící označení oceněných snímků snad proto ani nevadilo.

K zajímavým fotografiím patřil soubor *Z. Lína* z Liberce s názvem *Námraza*. Série detailů karosérií aut, zaparkovaných v třeskutém mrazu na Ještědu, umožnila nahlédnout do světa, v němž žijeme, z jiné stránky. Línovi se zdařilo vyčlenit ukázky z drsné povětrnostní situace, zvýraznit je a nabídnout divákovi k zamyšlení.

Příznivý dojem zanechal *I. Císař* zachycením pracovního prostředí kovárny, navzdory tomu, že „koně“ slouží převážně jen pod kapotou. Fotograf se dostal do situace, kdy přemýšlel a snažil se využít schopnosti něco opravdu sdělit. V souboru *Výměna* však převládla dokumentární strohost. I v aranžované fotografii jde o to, aby jí divák uvěřil. Císařův snímek *Bez dohledu*, zachycující dvě přebíhající děti před autem, vznikl pohybem kamery k získání dynamičnosti. Samozřejmě, že i tak lze pracovat; nicméně i neostrost odhalila auto stojící bez šoféra v pozadí, dokonce s otevřenými dveřmi. A najednou bylo po důvěře.

Výstava silniční sítě byla námětem pro několik autorů (*Havrdá, Horvát, Kozler*). Civilní forma šla ruku v ruce s nepoutavým obsahem, neboť fotografie neřikaly nic o okolnostech svého vzniku. Nezapůsobil na mě ani snímek *J. Kubáta* s neodpovídajícím „nostalgickým“ názvem *Také to bývala naše silnice*, pořízený na nejvyšším bodě vysokohorské silnice vedoucí na rakouský Grossglockner. Tahle silnice totiž vznikla až v letech 1930—35.

Nevím, jak staré mají být fotografie přihlášené do soutěže, ale dobovou atmosférou upoutal snímek *J. Jenčíka*, postihující bouřku nákladáku s titulkem *V třicátých letech*. Fotografie připomíná staré plyšové album, obsahující legračně oděné a usmívající se postavy, které obklopují auto zastavené o strom. Tato jedna fotografie dokázala setřít časovou hranici mezi skutečností a sněním, mezi minulostí a dneškem. Kontrapunktem byl soubor z dálniční nehody *M. Baitla* — Když se spěchá na chalupu, jenž se přiblížil záměrům organizátorů soutěže. „Podtext“ vztahů lidí k realitě komunikačních spojnic je u Baitla autentickým záznamem. Ztvárnění tak žhavého námětu bude vyžadovat větší soustředění i nápaditost autorů v dalších ročnících. Málo platné, i když se zdaří jen několik dobrých snímků, jsou pak vysokou laťkou na jedné straně, i „pomůckou“ k odlišení prací slabých na straně druhé. Je pak otázkou, zda se v zájmově umělecké činnosti, která je dobrovolná, vystačí vždy jen s vydáváním podmínek a pokynů. Ambicióznost mnohých amatérů, vyhledávajících

zájmovost k uznanému pokyvování hlavou druhých, stejně smýšlejících, bývá pak snadno vzdálena od tvořivých ambicí. Pořadatelé ale chtějí získat dobré snímky, z nichž je cítit nefalšovaný vztah. Vždyť jakmile lidé opustí svá obydlí, žijí většinou na „kolech“, a vizuální století si žádá pravdivou výpověď.

František Dostál

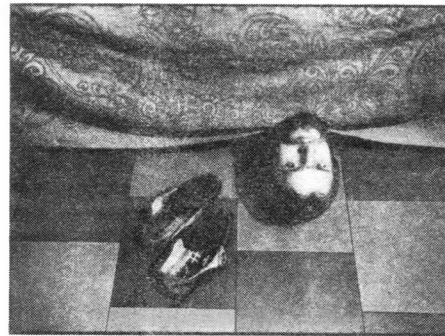
NOVÁ VÝSTAVNÍ SÍŇ V PRAZE

Na začátku byl nápad. Nápad, který vyšel z útvaru programové činnosti Parku Kultury a oddechu Julia Fučíka v Praze, konkrétně od jeho pracovníka Jiřího Pospíšila. Díky dobrému nápadu a velmi pružnému jednání nového vedení parku kultury zde vznikla stálá výstavní síň pro amatérskou fotografii. Vestibul bývalého panoramatického kina se proměnil ve *Fotografickou síň Jana Kříženeckého*. Praha, a s ní fotografové-amatéři, se konečně dočkali.

Galérie má sloužit výhradně prezentaci amatérské fotografie, převážně autorských výstav členů pražských fotoklubů. V menší míře pak širší publicitě souborů fotografií z národních a mezinárodních přehlídek nebo z mimopražských fotoklubů, soutěží a podobně. Přednost (alespoň zatím) má mít ovšem fotoklub OKD Prahy 7, který je zároveň dobrovolným patronem

výstavní síně. Práce profesionálních fotografů budou vystavovány pouze v rámci amatérských akcí, a jen tehdy, bude-li to potřebné k naplnění dramaturgického zámeru.

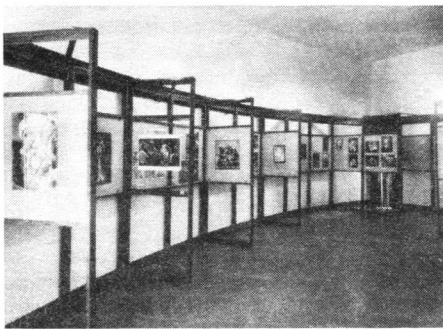
Dramaturgická rada, jejíž hybnou silou je metodička Pavla Kafková z Ústavu pro kulturně výchovnou činnost, má a bude mít plné ruce práce. Zajímavě a citlivě uspořádat výstavu v tak obřím prostoru, jakým foyer kruhového kina je, bude čím dál náročnější. Premiéra (v dubnu) byla věnována přehlídce Sovětská současnost fotografickým objektivem — obsáhlé kolekci sovětské amatérské fotografie ze všech svazových republik. Jednotliví autoři se v ní prezentovali jedním, maximálně dvěma snímky, a proto bylo složité alespoň částečně jejich práce sjednotit. Byly zde totiž zastoupeny fotografie snad všech žánrů. V každém případě je třeba pochválit všechny, kteří tomuto projektu věnovali a ještě věnují spoustu práce a času.

Fotografie Jurije Jevlampjeva

Pohled do výstavní síně Jana Kříženeckého

Do každé výstavní síně či galérie si musí návštěvník vyšlapat cestičku. Přiznejme si, že Fotografická výstavní síň Jana Kříženeckého je poněkud „z ruky“. Proto by možná stálo za úvahu, aby dramaturgická rada čas od času našla odvahu udělat výjimku a porušila nynější takřka stoprocentní tabu pro fotografy profesionály. Pro popularizaci nestačí jeden článek v novinách při zahájení a „septanda“ mezi fotografy, ale obsahově zajímavé a přitažlivé výstavy, za kterými návštěvník rád přijde. Byla by opravdu škoda, kdyby tak pěkná „galérie“ zela prázdnotou. Výstavní síň je otevřena denně kromě pondělí od 14 — 18 hod., v sobotu a v neděli od 10 — 18 hodin.

-obt-

*Pozn redakce: Rádi uvítáme pravidelné informace o výstavách (hlavně přesný harmonogram), abychom co nejpružněji informovali čtenáře v rubrice VÝSTAVY. V době redakční uzávěrky tohoto čísla probíhala další, v pořadí již druhá výstava, s poněkud dvojsmyslným názvem *Mladá spoušť*, k níž se vrátíme v rubrice ZUČ některého z příštích čísel ČsF.*